

Intence jako akt (výkon)

V běžných případech máme tendenci mluvit (a myslet) o „intenci“ tak, že tento vztah intencionality zpředměťujeme, ale to je třeba mít vždy pod kritickou kontrolou. Žádná skutečnost (daná, „jsoucí“) nemůže být zdrojem ani garantem jakékoli intence (intencionality), nýbrž vždycky jde o výkon nějakého subjektu. Tak např. zvíře nechává za sebou stopy, které lze „přečíst“ či „dešifrovat“ i poté, co se zvíře už dávno vzdálilo. Ty stopy však za sebou zvíře obvykle nenechává záměrně (jsou tu ovšem výjimečné případy, kdy naopak ty stopy mají pomýlit toho, kdo je „dešifruje“), takže onen jejich poukaz k původci nelze „objektivovat“ (zpředmětněně vyložit) jako cílený, intencionální, tj. jako že stopy samy jsou zdrojem intence. To, že např. věci (předměty) lze, ba je dokonce často nutno dávat do souvislosti s jinými věcmi (jinými věcmi, s okolnostmi atd.), nesmíme interpretovat tak, že věci samy na tyto souvislosti poukazují, že samy ty věci nejen jsou, ale také samy něco znamenají (a to bez asistence nějakého jiného, dalšího subjektu), je častý, ale mylný způsob myšlení. Každá věc je prostě tím, čím jest, ale může něco znamenat jen pro nějaký subjekt, nikoli pro jinou věc; pokud opravdu něco znamená, může (a musí) to být nikoli odhaleno, nýbrž subjektně ustaveno, nějakým smyslem či významem obdařeno, jako tak či onak významné přeznačeno, „reinterpretováno“.

(Písek, 181202-2.)